

Sygn. akt II K 582/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Goleniowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Krukar – Leśniak

Protokolant: Magdalena Sapikowska

przy udziale Prokuratora: Huberta Kołtuniaka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 9.01.2015 r., 26.02.2015 r., 24.04.2015 r., 28.05.2015r., 3.09.2015 r., 3.11.2015 r., 7.10.2016 r.,

sprawy **K. J.**

syna E. i M. z d. S. ur. (...) w G., karanego

oskarżonego o to, że:

w dniu 07 czerwca 2013 roku około godziny 18:50 na drodze publicznej w G. na ul. (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki N. (...) o numerach rejestracyjnych (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości odpowiadającemu stężeniu alkoholu w wydychanym powietrzu na poziomie 0,41 mg/l (tj. 0,86 promila we krwi) w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 14 września 2012 roku sygn. akt II W 725/12 za przestępstwo z art. 178a par. 1 kk

tj. o czyn z art. 178 a § 4 k.k.

I. uznaje oskarżonego **K. J.** za winnego popełnienia tego, że w dniu 07 czerwca 2013 roku około godziny 18:50 na drodze publicznej w G. na ul. (...), będąc wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości tj. za przestępstwo kwalifikowane z art. 178a § 1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 16 lutego 2012 r. wydanym w sprawie o sygn. akt II K 55/12, prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki N. (...) o numerach rejestracyjnych (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości odpowiadającemu stężeniu alkoholu w wydychanym powietrzu na poziomie 0,41 mg/l (tj. 0,86 promila we krwi), tj. przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 178a § 4 k.k. skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 (czterech) lat;

III. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k., § 14 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu przyznaje od Skarbu Państwa adwokatowi K. S. kwotę 1.033 (jednego tysiąca trzydziestu trzech) złotych i 20 (dwudziestu) groszy, która obejmuje kwotę 193 (stu dziewięćdziesięciu trzech) złotych i 20 (dwudziestu) groszy z tytułu podatku VAT – tytułem pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

IV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości.

Sygn. akt II K 582/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 lutego 2012 r. wydanym w sprawie o sygn. II K 55/12 przez Sąd Rejonowy w Goleniowie K. J. został uznany za winnego popełnienia w dniu 9 grudnia 2011 r. czynu kwalifikowanego z art. 178a § 1 k.k. i skazany na karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 20 złotych każda. Nadto wyrokiem tym orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku.

Kolejnym wyrokiem z dnia 14 września 2012 r. wydanym w sprawie o sygn. II W 725/12 przez Sąd Rejonowy w Goleniowie K. J. został uznany za winnego popełnienia w dniu 1 lipca 2012 r. czynów kwalifikowanych z art. 87 § 1 k.w. oraz z art. 94 § 1 k.w. i skazany na karę grzywny w wymiarze 1.000 złotych. Nadto wyrokiem tym orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat.

Następnie wyrokiem z dnia 4 marca 2013 r. wydanym w sprawie o sygn. II K 132/13 przez Sąd Rejonowy w Goleniowie K. J. został uznany za winnego popełnienia w dniu 6 stycznia 2013 r. czynu kwalifikowanego z art. 178a § 2 k.k. i skazany na karę 3 miesięcy ograniczenia wolności.

Dowód: - częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 8, 119, 155-156

- dane o karalności k. 10, 61, 76-77, 138-139, 203-204, 228-229, 252-253
- odpisy wyroków k. 13, 14, 15, 159

W dniu 7 czerwca 2013 r. K. J. prowadził samochód marki N. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Wraz nim pojazdem tym jechali A. G., który zajmował miejsce pasażera z przodu i R. O., który siedział na tylnej kanapie. Jadąc około godziny 18:50 ulicą (...) w G. ich samochód został zauważony przez patrol Policji w składzie st. post. J. M. i st. post. M. W., którzy spostrzegli, że pojazd marki N. (...) prowadzi znany im osobiście K. J., który aktywny posiada zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych. Postanowili więc zatrzymać ten samochód do kontroli drogowej. Po zatrzymaniu pojazdu K. J. usiłował przeskoczyć na kolana A. G., tłumacząc potem policjantom, że chciał w ten sposób uniknąć odpowiedzialności. Pasażerowie pojazdu potwierdzili jednak, że to K. J. był kierowcą. Funkcjonariusze Policji z powodu wyczuwanej od K. J. woni alkoholu przewieźli go na Komisariat, gdzie został poddany badaniu na analizatorze wydechu na zawartość alkoholu w jego organizmie. Pierwsze badanie zostało przeprowadzone o godzinie 19:35 wykazało 0,41 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu. Natomiast drugie badanie, które przeprowadzono o godzinie 19:52 wykazało 0,38 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu. W trakcie badania K. J. oświadczył, że o godzinie 17:00 wypił 0,75 litra piwa.

Dowód: - częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 8, 119, 155-156

- zeznania M. W. k. 191-192
- zeznania J. M. k. 222-223
- notatka k. 1
- protokół urzędnika kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu k. 2
- świadectwo wzorcowania k. 3

Wyrokiem z dnia 27 listopada 2013 r. wydanym w sprawie o sygn. II K 971/13 przez Sąd Rejonowy w Goleniowie K. J. został uznany za winnego m.in. popełnienia w dniach: 23 czerwca 2013 r., 19 lipca 2013 r., 30 lipca 2013 r. i 31 lipca 2013 r. czterech czynów kwalifikowanych z art. 244 k.k. i skazany na karę łączną 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Kolejnym wyrokiem z dnia 22 maja 2014 r. wydanym w sprawie o sygn. II K 396/13 przez Sąd Rejonowy w Goleniowie K. J. został uznany za winnego m.in. popełnienia w dniu 21 lipca 2012 r. czynu kwalifikowanego z art. 178a § 4 k.w. i skazany na karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Dowód: - częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 8, 119, 155-156

- dane o karalności k. 10, 61, 76-77, 138-139, 203-204, 228-229, 252-253
- odpisy wyroków k. 162-166, 167-168

W toku postępowania oskarżony został poddany jednorazowemu badaniu przez biegłych lekarzy psychiatrów. W wydanej opinii biegli nie stwierdzili jednak u K. J. objawów choroby psychicznej w sensie psychozy, ani cech upośledzenia umysłowego. Zdiagnozowane zaś przez nich u oskarżonego cechy osobowości nieprawidłowej oraz uzależnienie mieszane od środków odurzających nie miało ich zdaniem wpływu na dyspozycję jego poczytalności. Biegli podali, że tempore criminis K. J. nie miał z przyczyn chorobowych zniesionej, ani ograniczonej w stopniu znacznym zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Znajdował się on wówczas w stanie odurzenia, w które wprowadził się dobrowolnie i mógł przewidzieć jego skutki.

Dowód: - dokumentacja medyczna oskarżonego k. 118

- opinia sądowo – psychiatryczna k. 140-141

K. J. za miesiąc skończy (...) Jest bezdzietnym kawalerem. Ma wykształcenie średnie, z zawodu jest (...). Obecnie przebywa w Zakładzie Karnym, gdzie nie jest zatrudniony. Przed osadzeniem utrzymywał się z pracy, z której osiągał dochód w wysokości 1.200 Euro. Nie ma nikogo na utrzymaniu. Był wcześniej wielokrotnie karany, w tym za przestępstwa podobne. Jego zachowanie w jednostce penitencjarnej, w której przebywa jest oceniane jako przeciętne.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego k. 8, 119, 155-156

- dane o osobie k. 9
- dane o karalności k. 10, 61, 76-77, 138-139, 203-204, 228-229, 252-253
- odpisy wyroków k. 13, 14, 15, 159, 162-166, 167-168
- opinia z ZK k. 115-116
- wydruk z kartoteki (...) k. 210-211

Przesłuchany zarówno w charakterze podejrzanego K. J. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

Natomiast na rozprawie przed Sądem rozpoznającym sprawę po raz drugi K. J. oświadczył, że nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że to nie było w 2013 r., tylko w 21 lipca 2012 r. i był za to oraz za ciąg przestępstw dotyczący kradzieży z włamaniem skazany na karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności. W 2013 r. miał O.. W 2013 r. też jeździł, ale nie był nigdy złapany pod wpływem alkoholu. Złapano go w 2012 r., a w 2013 r. jechał O., ale był trzeźwy. Nie było takiej sytuacji w 2013 r., żeby jechał i był w stanie nietrzeźwości. W 2013 r. nie jeździł N.. W 2013 r. w czerwcu i w lipcu, był pod wpływem, ale marihuany. Był zatrzymany w 2013 r., ale samochodem marki O., wzięto go na testy czerwiec – lipiec 2013 r. N. został sprzedany w 2012 r. To był samochód A. G., ale on go sprzedał po zakończeniu roku szkolnego. Byli w S. wtedy, tata jego zadzwonił i powiedział, że sprzedał samochód. W lipcu była M. B. wtedy, jak był zatrzymany O. (...), był z nim jeszcze kolega z B.. W 2013 r. było dwóch policjantów, mężczyzn, on zgłosił sprawę o pobicie. Zatrzymali go O., sprawa się toczyła w K.. Nigdy nie był zatrzymany na ulicy (...). Zaprzeczył, aby jego podpis był pod protokołem badania, przyznał natomiast, że jego podpis znajduje się pod

protokołem przesłuchania, w którym przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, ale oświadczył, że go podpisał nie czytając.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego k. 8, 119, 155-156

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego sprawstwo i вина oskarżonego odnośnie zarzucanego mu czynu nie budzą wątpliwości.

K. J. na etapie postępowania przygotowawczego przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, a przyznanie to nie budziło wątpliwości Sądu. Nie kwestionował też wyników badań na zawartość alkoholu w organizmie, które Sąd uznał w pełni za wiarygodne. Dopiero podczas rozprawy przed Sądem rozpoznającym sprawę po raz drugi oświadczył, że nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu, bo w tym roku nie był zatrzymywany w stanie nietrzeźwości, ani na tej ulicy i nie jeździł już tym samochodem. Dodał, że za zarzucane mu przestępstwo, tyle że popełnione w 21 lipca 2012r. został już skazany. Tej części wyjaśnień oskarżonego nie sposób jednak uznać za wiarygodną, przeczą jej bowiem zgromadzone w sprawie dowody zarówno o charakterze osobowym, jak i rzeczowym. Funkcjonariusze Policji, którzy w dniu opisanym w zarzucie dokonywali zatrzymania pojazdu prowadzonego przez K. J. do kontroli drogowej zgodnie zeznali, że do takiego zatrzymania w tym dniu doszło i że znajdował się on wówczas w stanie nietrzeźwości. Z ich zeznaniami koresponduje zaś treści sporządzonej przez jednego z nich notatki urzędowej oraz dołączone do protokołu badania wyniki z dnia 7 czerwca 2013 r. na urządzeniu kontrolno – pomiarowym do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu, na którym to protokole znajduje się podpis o treści K. J.. Oskarżony wprawdzie zakwestionował, aby to był jego podpis, ale nawet naoczne porównanie tego podpisu z podpisem z protokołu przesłuchania wskazuje, że są one bardzo podobne. Poza tym przeprowadzający to badanie funkcjonariusze Policji wykluczyli, aby ktoś inny mógł nanieść ten podpis. W aktach sprawy rzeczywiście znajdują się odpisy wyroków, z których wynika, że oskarżony został skazany za prowadzenie w dniu 21 lipca 2012 r. pojazdu marki N. (...) w stanie nietrzeźwości oraz za czterokrotne złamanie zakazu sądowego poprzez prowadzenie: raz w czerwcu 2013 r. pojazdu marki H. i trzy razy lipcu 2013 r. pojazdu marki O. (...), jednak dotyczą one po prostu innych zdarzeń. W związku z postępowaniem apelacyjnym i uchyleniem wyroku do ponownego rozpoznania od chwili zdarzenia upłynęło już sporo czasu i zdaniem Sądu K. K. nie pamięta już po prostu tego zdarzenia, tym bardziej, że tego typu zdarzeń miał kilka.

Mając na uwadze powyższe, Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie w jakim zaprzeczał, aby w dniu 7 czerwca 2013 r. na ulicy (...) Legionów w G. prowadził samochód w stanie nietrzeźwości uznając, że stanowią one jedynie konsekwencję przyjętej przez niego linii obrony.

Jak już wyżej wspomniano, w pełni za wiarygodne Sąd uznał natomiast zeznania funkcjonariuszy Policji, którzy dokonali zatrzymania K. K..

J. M. szczegółowo opisał przebieg podejmowanej interwencji, a jego zeznania znajdowały oparcie w treści sporządzonej przez niego bezpośrednio pod zdarzeniu notatki urzędowej. Podał on, że oskarżony w tym dniu na wskazanej wyżej ulicy kierował pojazdem marki N. (...) i że po zatrzymaniu próbował uniknąć odpowiedzialności zmieniając miejsce w pojeździe i wysiadając z niego od strony pasażera. Dodał, że przeprowadzane na Komendzie badanie K. J. wykazało, że znajdował się on pod wpływem alkoholu, którego woń była wyczuwalna od oskarżonego już podczas jego zatrzymania.

Okoliczności te w pełni potwierdził zaś M. W.. Także on nie miał żadnych wątpliwości, że zatrzymany przez nich K. J. w tym dniu kierował pojazdem marki N. (...) będąc w stanie nietrzeźwości.

Świadkowie są osobami obcymi dla oskarżonego i nie mają żadnego powodu, aby bezpodstawnie go obciążać. Brak jest więc jakichkolwiek podstaw, aby podważać wiarygodność ich zeznań, tym bardziej, że za ich wiarygodnością

przemawiają również zasady doświadczenia życiowego i logika sytuacyjna opisywanego przez nich w zeznaniach zdarzenia.

Za wiarygodne Sąd uznał też wyniki badań K. J. na zawartość alkoholu w jego organizmie. Badania te zostały przeprowadzone rzetelnie i zgodnie z obowiązującymi procedurami. Nie ujawniły się przy tym żadne okoliczności, które mogłyby spowodować podważenie ich wiarygodności. Urządzenie do przeprowadzania badań (analyzer wydechu) miało ważne i odpowiednie świadectwo wzorcowania.

Przestępstwo kwalifikowane z art. 178a § 4 k.k. polega na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym przez osobę, która znajduje się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego i która była już wcześniej prawomocnie skazana za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuściła się tego czynu w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo. Stosowanie zaś do dyspozycji przepisu art. 115 § 16 k.k. stan nietrzeźwości zachodzi wówczas, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 ‰ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub, gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ (1 litrze) wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Oskarżony, jak sam podał do protokołu badania w dniu 7 czerwca 2013 r. spożywał alkohol w postaci piwa, a mimo to jak ustalono w toku postępowania niespełna 2 godziny później wsiadł do samochodu i jechał nim jedną z ulic w G.. Wyniki badań na zawartość alkoholu w organizmie K. J. potwierdziły zaś, że w czasie popełnienia zarzucanego mu czynu znajdował się on w stanie nietrzeźwości.

W opisie czynu zarzucanego oskarżonemu wskazano, że prowadził on pojazd w stanie nietrzeźwości w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego wyrokiem z dnia 14 września 2012 r. wydanym w sprawie o sygn. II W 725/12 przez Sąd Rejonowy w Goleniowie za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. Wyrokiem tym rzeczywiście orzeczono wobec K. J. zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, który to zakaz był aktywny i obowiązywał w dniu 7 czerwca 2013 r., kiedy oskarżony został zatrzymany do kontroli drogowej prowadząc samochód marki N. (...) w stanie nietrzeźwości, tyle że wyrok ten został wydany za prowadzenie pojazdu w stanie po użyciu alkoholu, a nie w stanie nietrzeźwości, czyli za wykroczenie kwalifikowane z art. 87 § 1 k.w., a nie za przestępstwo kwalifikowane z art. 178a § 1 k.k., co wskazano w zarzucie i co jest jedną z przesłanek koniecznych do przyjęcia zarzucanej K. J. kwalifikacji prawnej tj. art. 178a § 4 k.k. Przepis art. 178a § 4 k.k. oprócz przesłanki prowadzenia pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym przez osobę, która dopuściła się tego czynu w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo zawiera jednak jeszcze inną alternatywną przesłankę, a mianowicie możliwe jest przyjęcie takiej kwalifikacji prawnej również wtedy, gdy pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym prowadzi osoba, która znajduje się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego i która była już wcześniej prawomocnie skazana za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego. Przed dniem 7 lipca 2013 r., w którym oskarżony został zatrzymany do kontroli drogowej prowadząc samochód marki N. (...) w stanie nietrzeźwości, był on już prawomocnie skazany za przestępstwo kwalifikowane z art. 178a § 1 k.k., a więc za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, wyrokiem z dnia 16 lutego 2012 r. wydanym w sprawie o sygn. II K 55/12 przez Sąd Rejonowy w Goleniowie. Okoliczność ta pozwalała zatem na przypisanie mu zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu.

Bezspornie bowiem K. J. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przepisu kwalifikowanego z art. 178a § 4 k.k. Koniecznym było jedynie dokonanie zmiany opisu zarzucanego oskarżonemu czynu poprzez zastąpienie przesłanki dotyczącej prowadzenia w stanie nietrzeźwości pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, przesłanką prowadzenia w stanie nietrzeźwości pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym pomimo wcześniejszego prawomocnego skazania za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości.

Wymierzając K. J. karę Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 53 i następnych k.k.

Przy określaniu wymiaru kary za przestępstwo przypisane oskarżonemu, Sąd wziął pod uwagę stopień winy oskarżonego i społecznej szkodliwości jego czynu. Sąd nie znalazł żadnych okoliczności wyłączających, ani ograniczających jego winę. Przeprowadzone w toku postępowania jednorazowe badanie sądowo – psychiatryczne K. J. nie wykazało bowiem, aby w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu miał on zniesioną, bądź znacznie ograniczoną poczytalność. Społeczną szkodliwość czynu oskarżonego Sąd ocenił jako dużą. Oskarżony wiedząc, że ma orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym w związku ze skazaniem za wykroczenie jechał samochodem, w dodatku znajdując się wówczas w stanie nietrzeźwości i to mimo uprzedniej karalności za przestępstwo podobne. Ponadto stopień nietrzeźwości, w jakim się znajdował był znaczny (0,86 ‰ alkoholu we krwi), przez co stwarzał on swoją jazdą poważne i realne zagrożenie dla siebie i dla innych uczestników ruchu drogowego. Poruszał się on pojazdem w ciągu dnia, gdy natężenie ruchu jest zawsze największe, jedną z głównych ulic (...), w dodatku wioząc dwóch pasażerów. Niewątpliwie zatem sposób działania oskarżonego nie zasługiwał na uwzględnienie. K. J. nie znajdował się w żadnej przymusowej sytuacji, w której musiałby gdzieś pojechać samochodem. Również zatem motywacja oskarżonego nie mogła zasługiwać na uwzględnienie.

Sąd przy określaniu wymiaru kary wziął też pod uwagę dotychczasowy sposób życia oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste. Na jego niekorzyść bezsprzecznie przemawia w tym zakresie fakt, że był już wcześniej karany za przestępstwa i wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji oraz za naruszenia zakazu sądowego.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, że karą odpowiednią dla K. J., będzie kara 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Jednocześnie po wnikliwej analizie przesłanek z art. 69 § 1 i § 2 k.k. Sąd uznał, że dla osiągnięcia celów kary wobec oskarżonego koniecznym będzie jej natychmiastowe wykonanie. K. J., mimo młodego wieku do tej pory wielokrotnie wchodził już w konflikt z prawem. Oskarżony był już dwukrotnie karany za przestępstwa podobne, a orzeczone do tej pory wobec niego kary nieizolacyjne oraz środki karne nie powstrzymały go przed popełnieniem kolejnego przestępstwa. Zdaniem Sądu nie pozwala to na postawienie wobec niego pozytywnej prognozy kryminologicznej.

W ocenie Sądu wymierzenie K. J. kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie tylko nie zapobiegłoby jego powrotowi na drogę popełniania przestępstw, ale mogłoby jeszcze spotęgować u niego poczucie bezkarności. Wszystkie opisane powyżej okoliczności wzięte przez Sąd pod uwagę, a przede wszystkim znaczna przewaga okoliczności świadczących na niekorzyść oskarżonego, nie pozwoliły na skorzystanie wobec niego z dobrodziejstwa instytucji przewidzianej w art. 69 § 1 i 2 k.k.

W myśl przepisu art. 42 § 2 k.k. Sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji był w stanie nietrzeźwości, pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia określonego w art. 173, 174 lub 177. Oznacza to, że w sytuacji opisanej w dyspozycji tego przepisu Sąd zobligowany jest orzec przedmiotowy środek karny. Wyniki badań na zawartość alkoholu w organizmie K. J. wykazały, że w czasie popełnia zarzucanego mu czynu znajdował się on w stanie nietrzeźwości. Ze względu na powyższe, Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 lat. W ocenie Sądu okres, na jaki został orzeczony przedmiotowy środek karny jest adekwatny do stopnia winy i społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu. Zgodnie z treścią art. 56 k.k. zasady i dyrektywy wymiaru kary wyartykułowane w przepisach art. 53 k.k., art. 54 § 1 k.k. oraz art. 55 k.k. stosuje się odpowiednio do orzekania środków karnych. Sąd miał na uwadze fakt, że K. J. był już dwukrotnie karany za prowadzenie pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości, co skutkowało orzeczeniem wobec niego zakazów prowadzenia pojazdów mechanicznych. Orzeczone środki karne nie powstrzymały go jednak przed ponownym prowadzeniem samochodu w stanie nietrzeźwości.

Zdaniem Sądu orzeczona wobec oskarżonego kara, która z uwagi na jej wymiar nie może być uznana za nadmiernie surową, jak i środek karny powinny spełnić swe cele wychowawcze oraz uświadomić sprawcy niewłaściwość jego zachowania.

Rozstrzygając kolizję ustaw Sąd w oparciu o treść przepisu art. 4 § 1 k.k. nie orzekł wobec K. J. wymienionego w przepisie art. 49a § 2 k.k. i obowiązującego od dnia 18 maja 2015 r. obowiązkowego świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Na podstawie art. 618 §1 pkt 11 k.p.k. oraz § 14 ust. 2 pkt 3 w zw. § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu Sąd przyznał od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. S. kwotę 1.033,20 złotych tytułem kosztów obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 624 §1 k.p.k. zwalniając K. J. od ich ponoszenia w całości z uwagi na jego złą sytuację materialną związaną z pobytem w Zakładzie Karnym.